

Arrest

nr. 127 329 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. HELSEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 januari 2012 en heeft op 29 oktober 2013 een tweede asielaanvraag ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2013.

1.3. Op 3 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Qala Baba Nur gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. U bent geboren in 1996 en dus nog minderjarig. U ontvluchtte Afghanistan eind 2010 en kwam in België aan op 8 januari 2012. Op 9 januari 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaarde dat u één jongere en één oudere broer had, en dat uw oudere broer mullah M. (...), een aan de taliban verbonden dorpsmullah is. U verklaarde zowel de taliban als de overheid te vrezen in Afghanistan omdat mullah M. (...) wapens in jullie tuin verstopt had en u de autoriteiten hierover ingelicht had. Voor uw vlucht naar België verschool u zich nog drie dagen bij uw oom langs moederszijde in het dorp Qalay Nazara. Omdat uw oom vreesde op die manier de aandacht van de taliban te trekken verliet u het land. Op 26 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban als met de Afghaanse autoriteiten en gezien u zonder moeilijkheden opnieuw in contact was gekomen met uw familie. De beslissing van het CGVS werd op 20 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 29 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u verklaarde België niet te hebben verlaten sinds uw eerste asielaanvraag. In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u nog steeds naar de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag maar stelt u eveneens dat u niet de volledige waarheid vertelde. U verklaart dat u op aanraden van andere Afghanen verzweeg dat u nog een andere oudere broer heeft met de naam Q.S. (...) die gedurende een aantal jaar in het Afghaans nationaal leger (ANA) diende. Deze zou gewond zijn geraakt door een bomexplosie en daarbij zijn heen zijn verloren. U verklaart dat u gezien de tewerkstelling van uw broer Q.S. (...) nu nog meer de taliban vreest. U stelt ook dat vrienden van uw broer M. (...) naar jullie huis in Qalay Baba Noor kwamen en een dreigbrief achterlieten. Ten slotte verklaart u dat zowel uw moeder als uw broer Q.S. (...) ongeveer vier maanden geleden om het leven kwamen door een overstroming. U verklaart dat u op uw oom die erop aandringt dat u in België blijft na, over geen familiaal netwerk meer beschikt in Afghanistan. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u vier foto's van uw broer Q.S. (...) in legeruniform, een medisch attest betreffende uw broer en twee documenten betreffende zijn activiteiten in het ANA neer. Tijdens het gehoor legde u twee documenten betreffende uw dossier bij de dienst Tracing van het Rode Kruis voor. Uw voogd legde na het gehoor volgende stukken voor: een handgeschreven document met verwijzingen naar rapporten over Afghanistan, een document betreffende uw medische situatie uitgaande van een persoon die u relaxatietherapie aanbiedt en een medisch attest uitgaande van uw behandelend geneesheer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, rekening houdend met uw jonge leeftijd, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat uw huidige asielaanvraag enerzijds steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet namelijk uw vrees voor zowel de Afghaanse autoriteiten als de taliban vanwege de banden van uw broer mullah M. (...) met de taliban (cgvs 05.12.2013, p.3), en de vrienden van uw broer M. (...) die uw huis binnendrongen, vernielingen aanrichtten en een dreigbrief achterlieten (verklaring meervoudige aanvraag dd. 20.11.2013, vraag 15) en anderzijds op uw verklaringen dat uw tijdens de eerste asielaanvraag niet vermelde broer Q.S. (...) in het ANA diende zodat u in geval van terugkeer de taliban vreest en uw bewering dat zowel Q.S. (...) als uw moeder na het afsluiten van uw eerste asielaanvraag kwamen te overlijden in Afghanistan zodat u daar niet meer over een familiaal netwerk beschikt (cgvs 05.12.2013, p.3-4 en 10).

Wat betreft de motieven die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en

beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. U bracht in het kader van uw tweede asielverzoek geen elementen aan die deze conclusie zouden wijzigen zodat er ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot deze elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt inzake gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, namelijk dat u nog een oudere broer heeft met de naam Q.S. (...) die gedurende enkele jaren in het ANA actief was waardoor u in geval van terugkeer de taliban nog meer vreest (verklaring meervoudige aanvraag dd.20.11.2013, vraag 15) en uw verklaringen betreffende het overlijden van uw moeder en deze broer zodat u niet meer over een familiaal netwerk in geval van terugkeer naar Afghanistan beschikt moet worden vastgesteld dat deze niet overtuigen. Vooreerst moet worden gesteld dat u het bestaan van deze broer niet aanhaalde naar aanleiding van uw eerste asielverzoek. U verklaarde uitdrukkelijk dat u één jongere broer heeft, en één oudere broer met de naam mullah M. (...) (cgvs 04.10.2012, p.6). U stelt hierover dat u verkeerd werd geadviseerd door Afghaanse vrienden in Griekenland, die stelden dat asielinstanties geen geloof zouden hechten aan een asielrelaas waar de ene broer in dienst van het ANA is en de andere broer een bij de taliban actieve mullah (cgvs 05.12.2013, p.3-4). Deze verklaring volstaat echter niet om u te ontslaan van de medewerkingsplicht die op elke asielzoeker rust en volgens dewelke de asielzoeker de waarheid moet vertellen. Bovendien hoefde deze overweging het louter vermelden van het bestaan van een derde broer, zonder vermelding van diens activiteiten bij het ANA, niet in de weg te staan. De vaststelling dat u tijdens uw eerste asielaanvraag frauduleuze verklaringen aflegde over uw familiesamenstelling en bijgevolg ook indirect over uw asielrelaas doet al bij voorbaat grote vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van uw huidige voorstelling van de feiten. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat waar u tijdens uw gehoor op het CGVS stelt dat u foutief geadviseerd werd door Afghaanse vrienden in Griekenland, u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat deze vrienden zich in België bevonden (verklaring meervoudige aanvraag dd.20.11.2013, vraag 15).

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen u en de op de door u voorgelegde foto's afgebeelde man. U stelt dat uit de fysieke kenmerken van uzelf en de op de foto's afgebeelde man toch duidelijk af te leiden valt dat u verwant bent (cgvs 05.12.2013, p.6). De overgemaakte foto's laten echter niet toe te oordelen of de persoon op deze foto's daadwerkelijk uw broer is en hebben dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde. Andere foto's of documenten die een band van bloedverwantschap tussen u en deze man zouden kunnen aantonen heeft u op het moment van uw gehoor niet (cgvs p.5-6). U verklaart wel dat uw naam in de door u neergelegde documenten wordt vermeld. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar welke documenten u verwijst stelt u dan weer dat uw naam niet op die documenten vermeld staat gezien u niet bij het ANA in dienst was. U vult daarbij aan dat uw naam toch op de achterzijde van de enveloppe geschreven staat. Wanneer u er op gewezen wordt dat dit de standaardprocedure is wanneer er post naar een bestemming wordt verstuurd en u nogmaals gevraagd wordt naar bewijs van een band tussen u en de persoon op de door u neergelegde foto's stelt u opnieuw dat uw naam daar toch vermeld wordt, zonder in detail te treden wat u juist bedoelt (cgvs 05.12.2013, p.6). In de door u overgemaakte documenten of de vertalingen van deze documenten wordt echter nergens uw naam vermeld. Uw bewering dat de bloedband valt af te leiden uit de fysieke gelijkenis tussen uzelf en de man op de door u overgemaakte foto's is dan ook niet afdoende.

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende deze broer. Gevraagd of hij school liep verklaart u vaag dat u denkt dat hij een paar jaar naar school ging. Slechts wanneer het CGVS informeert waarom u er niet zeker van bent of hij al of niet scholing genoot antwoordt u stelliger dat u zeker bent dat hij naar school ging (cgvs 05.12.2013, p.4). U blijkt evenmin te weten wat zijn rang in het leger was, en of u hij gewoon soldaat dan wel officier was (cgvs 05.12.2013, p.4-5). Op een van de medische documenten die u betreffende uw beweerde broer Q.S. (...) neerlegt wordt nochtans de rang van sergeant vermeld. Ook wat betreft de periode dat uw broer verwond zou zijn geraakt en zijn datum van terugkeer naar uw familie legt u bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u op de DVZ dat uw broer Q.S. (...) ongeveer een jaar geleden terugkeerde naar uw moeder en dat hij daarvoor gedurende ongeveer één jaar gehospitaliseerd was. Wanneer uw voogd tijdens dit gehoor opmerkte dat deze situering in de tijd niet correct is gezien het document betreffende de ziekenhuisopname van uw broer dateert van augustus 2012 stelt u gewoon te zeggen wat u denkt, dat uw broer u vertelde dat hij één jaar gehospitaliseerd was en dat u ongeveer zeven maanden voor het gehoor met hem in contact

kwam. U verklaart vervolgens eigenlijk niet te weten hoe lang hij gehospitaliseerd was, en stelt dat de medewerkers van de DVZ dit kunnen nakijken op de documenten (gehoor dvz dd. 29.05.2013, p.9/12). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat u denkt dat uw broer u vertelde dat hij gedurende zeven maanden gehospitaliseerd was. Even later tijdens het gehoor stelt u dat uw broer zes maanden gehospitaliseerd was (cgvs 05.12.2013, p.8).

Ook wat betreft uw bewering dat deze broer Q.S. (...) en uw moeder ongeveer vier maanden geleden samen omkwamen bij een overstroming in uw regio dient vastgesteld te worden dat u hierover geen begin van materieel bewijs overmaakt (cgvs p.9). Daarenboven dienen er zich ernstige vragen gesteld te worden betreffende uw bijzonder vage, onduidelijke, en tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan. Zo dient er gewezen te worden op het antwoord dat u van de Dienst Tracing van het Rode Kruis-Vlaanderen ontving op 3 april 2013 op uw vraag van 18 juli 2012 en dat stelt dat volgens de Wakil en de dorpelingen van Qalay Nazara uw familie een half jaar geleden met onbekende bestemming vertrok. De medewerker van het Rode Kruis merkt daarbij op dat zij van uw voogd vernam dat u in de maand februari wel uw taskara kreeg opgestuurd door uw familie zodat er vanuit gegaan kan worden dat u alsnog contact kon leggen met uw familie. Merkwaardig gezien uw bewering dat u gedurende lange tijd geen contact en bijgevolg geen informatie meer ontving van uw familie, plots toch uw taskara ontving en dan opnieuw contact had met uw familie, is dat u geheel niet op de hoogte blijkt te zijn waar uw familie dan wel verbleef. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw moeder en uw broers het huis van uw oom in Qalay Najara verlieten na een ruzie maar dat u geen idee heeft naar waar uw gezin verhuisde. U geeft hiervoor de merkwaardige verklaring dat u het vergeten bent, hoewel u tegelijkertijd stelt dat uw familie het toen ook niet vertelde (cgvs 05.12.2013, p.9). Tijdens uw gehoor op de DVZ stelde u dan weer dat u vernam dat uw familie terugkeerde naar uw geboortedorp Qalay Baba Nur maar dat zij niet in jullie eigen huis maar in een ander huis wonen (gehoor DVZ 29.05.2013, p.9/12). Wanneer later tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of uw moeder en uw broer dan in een buurdorp gingen wonen stelt uw broer het dorp niet noemde, maar dat het andere plek was (cgvs 05.12.2013, p.10). U blijkt evenmin te weten waar uw oom langs moederszijde verbleef toen hij Qalay Nazara verliet (cgvs 05.12.2013, p.9). Rekening houdend met de inhoud van het antwoord van de Dienst Tracing van het Rode Kruis betreffende het vertrek van uw familie en gezien uw bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen betreffende de verblijfplaatsen van uw gezinsleden in uw regio van herkomst kan er weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw moeder en uw broer nog in uw geboortedorp of een naburig dorp verbleven. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat zij in deze regio om het leven kwamen bij een overstroming.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het overlijden van uw moeder en deze broer wordt verder ernstig ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de wijze waarop u op de hoogte gebracht werd van hun dood. Gevraagd wie u informeerde over het overlijden van uw moeder en uw broer antwoordt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat dit door uw oom gebeurde. Nochtans verklaarde u enkele seconden daarvoor dat u van hun overlijden op de hoogte gebracht werd, daarna uw oom contacteerde en uw verontwaardiging uitte over het feit dat hij u hiervan niet op de hoogte had gebracht. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat uw oom de waarheid eerst trachtte te verbergen, en u pas na enig aandringen de waarheid vertelde. Uw bewering is echter geen verklaring dat u enerzijds stelt dat u door uw oom geïnformeerd werd betreffende het overlijden van uw moeder en uw broer en dat u anderzijds stelt dat u verontwaardigd naar uw oom belde omdat hij u hierover niet op de hoogte had gebracht (cgvs 05.12.2013, p.10). Voorgaande elementen doen dan ook besluiten dat er niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u nog een oudere broer heeft die gedurende een aantal jaar in het ANA diende en waarvan u het bestaan verzwegen tijdens uw eerste asielaanvraag maar tevens dat deze broer en uw moeder recent kwamen te overlijden zodat u niet meer over een familiaal netwerk in uw land van herkomst beschikt. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt dient vooreerst te worden gesteld deze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft de door u voorgelegde scan van een medisch attest en de scans van twee documenten betreffende de militaire dienst van de persoon van wie u stelt dat hij uw broer is moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven moet betreffende deze documenten worden gesteld dat

kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft de vier door u overgemaakte foto's waarover u verklaart dat hierop uw broer Q.S. (...) afgebeeld staat werd hiervoor reeds opgemerkt dat deze foto's niet toelaten te oordelen of de persoon op deze foto's daadwerkelijk een broer is en dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde hebben.

Wat betreft het handgeschreven document dat uw voogd tijdens het gehoor overmaakte waarbij verwezen wordt naar algemene rapporten over Afghanistan dient opgemerkt te worden dat dit geen ander licht werpt of de door u afgelegde verklaringen inzake uw asielrelaas. Inzake het document dat u voorlegt uitgaande van de persoon die u relaxatietherapie geeft en het medisch attest uitgaand van uw huisarts dient te worden vastgesteld dat dit laatste document weliswaar melding maakt dat u niet in staat zou zijn gehoord te worden, maar dat dit document slechts op het einde van het gehoor aan het Commissariaat-generaal werd afgegeven en noch voor noch tijdens het gehoor gemeld werd dat u niet in staat zo zijn gehoord te worden. In elk geval volstaat de inhoud van het attest van uw huisarts geenszins als verklaring voor de vaststelling dat uw beweringen in het kader van uw huidige asielaanvraag niet het minst geloofwaardig zijn. Wat betreft de vraag van uw advocaat meester J. Helsen aan het CGVS om u als een niet interviewbare alleenstaande asielzoeker (NIAK) te beschouwen dient eveneens opgemerkt te worden dat het enkel attest van een huisarts niet volstaat om te stellen dat u niet in staat bent gehoord te worden. Al evenmin bleek uit uw verklaringen en/of uw gedragingen tijdens het gehoor dat u niet in staat was gehoord te worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de district Paghman van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er zich in het eerste kwartaal van 2013 meer aan de AGE's toegeschreven incidenten hebben voorgedaan dan in het eerste kwartaal van 2012, maar dat het aantal aanslagen in deze periode nog ver onder het aantal aanslagen in dezelfde periode van 2011 ligt. Het aantal burgerslachtoffers is significant gedaald, echter is er wel een sterke toename van het aantal doelgerichte moorden (op overheidsmedewerkers) in de provincie. Met betrekking tot het district Paghman wordt in de geraadpleegde bronnen slechts melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten op basis waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker zijn middel uiteen als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent vooreerst dat herhaald moet worden dat de eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat verzoekers relaas niet geloofwaardig was. Dit is te kort door de bocht; de motivatie was dubbel. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meende vooreerst dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestond. Dit is iets anders dan twijfelen aan de geloofwaardigheid.

Ten overvloede argumenteerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ook schortte aan verzoekers geloofwaardigheid, doch dit was in bijkomende orde.

Verder meent de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een oudere broer had, daar hij hierover niet vertelde tijdens zijn eerste verhoor.

Het klopt dat verzoeker dit eerst verzwegen. "Vrienden", zowel in Griekenland als in België, raadden hem aan hierover niet te vertellen, daar een broer in het reguliere leger niet zou stroken met een broer die overhelde naar Taliban – sympathieën.

Verzoeker weet dat het volkomen fout was dit te verzwijgen en in de logica zoals geschetst, is het niet onaannemelijk dat verzoeker dit verzwegen. Verzoeker is immers een minderjarige jongen, die noodzakelijkerwijze tal van raad krijgt van oudere, vooral Afghaanse mannen, en in de hoop zijn leven te kunnen opbouwen in België, heeft verzoeker in eerste instantie niet gesproken over deze broer.

Nu kan anderzijds moeilijk ontkend worden dat er sterke fysieke gelijkenissen zijn tussen de man op de familiefoto die verzoeker toonde en hemzelf. Hoewel geloofchend door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn de trekken treffend dezelfde.

Het klopt dus hoegenaamd niet dat er **geen** materiële bewijs wordt voorgelegd. In tegendeel. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat hier volkomen voorbij aan de gelijkenissen én, mocht verzoeker zelfs geschreven documenten hebben bijgebracht, zouden die even makkelijk opzij kunnen worden geschoven, daar alle documenten worden gewantrouwd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die door Afghanen worden bijgebracht.

Zo is het argument dat geen documenten werden bijgebracht, even hol als de frase dat documenten kunnen worden gekocht en kan dit geen negatieve beslissing schragen.

En zelfs dan veronachtzaamd de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op de bijgebrachte documenten de naam van de broer van verzoeker figureert, die uiteraard exact dezelfde is als deze van verzoeker. Hoewel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit niet opmerkt, is het toch een begin van bewijs dat de namen van verzoeker en de persoon waarnaar verwezen wordt dezelfde zijn, zodat het ook mogelijk is dat verzoeker een broer heeft.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat verder opmerken dat verzoeker weinig weet over de broer. Zo weet verzoeker niet hoelang de broer naar school ging. Enkele jaren is voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet precies genoeg.

Deze stelling toont aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ofwel de toestand in Afghanistan niet kent, of, wat waarschijnlijker is, er bewust blind voor is, in de zoektocht naar stokken om de hond te slaan.

Verzoeker weet dat zijn broer naar school is geweest, maar omdat school in Afghanistan wezenlijk onbelangrijk wordt beschouwd, de broer een aantal jaar ouder is en verzoeker er ook niet echt dieper over nadacht, meende hij dat "een aantal jaar" voldoende nauwkeurig was. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoekt echt spijkers op laag water door dit als argument aan te halen.

Ook de wetenschap over de periode wanneer de broer van verzoeker gehospitaliseerd was, is niet dermate doorslaggevend, daar dit immers gebeurde, terwijl verzoeker reeds op de vlucht was. Hij heeft dit niet "live" meegemaakt. Hoe kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan verlangen dat verzoeker hier voor de vuist weg een exact antwoord op geeft?

Verder veronachtzaamd de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de tweede maal de stukken die werden meegedeeld. Verzoeker bracht een officieel verslag bij, dat verhaald over overstromingen in de regio waar zijn moeder en broer woonden, waarbij tevens wordt aangehaald dat er slachtoffers vielen.

Dit is een stuk dat bij het dossier is gevoegd en waar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen acht op slaat.

Weerom dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een stok zoekt om de hond te slaan en de stukken van het dossier naast zich neerlegt.

Verzoeker heeft contact gehad met zijn oom, die hem de documenten bezorgde. Deze oom had zijn telefoonnummer, maar verzoeker had niet dat van deze oom, omdat deze het al lang geleden wijzigde en het oude niet meer in dienst was.

Verzoeker had dus geen contact met zijn familie, tot de oom hem opbelde. Vandaar dat er een hiaat is in de contacten met zijn familie. Dit werd uitgelegd aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch blijkbaar niet terdege.

Alle info die verzoeker had en heeft over zijn familie, is uit de hand van de oom, die hij zeer sporadisch kan contacteren.

Noodzakelijkerwijze is deze info, die dan over een slechte telefoonlijn moet lopen, zeer fragmentarisch en onvolledig.

Het is dan ook opnieuw door een moedwillig verdraaien van feiten dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwarring zaait over het nochtans redelijk solide relaas van verzoeker.

Het is niet omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen roept dat het verhaal tegenstrijdig is, dat dit ook zo is.

Ook over de wijze waarop verzoeker vernam dat zijn broer en moeder omkwamen, is de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwarrend.

Verzoeker heeft nooit beweerd dat hij eerst op de hoogte werd gebracht en dan boos zijn oom belde... Dit is een aperte onwaarheid. Wat wel zo is, is dat verzoeker boos was op zijn oom, omdat deze dat, waarschijnlijk omwille van emotionele redenen, eerst verzweeg.

Verzoeker begrijpt echt niet waar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vandaan haalt dat verzoeker eerst op de hoogte werd gebracht (door wie dan wel), en pas nadien zijn oom belde.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook niet of amper de werkelijke drijfveer van verzoeker willen onderzoeken, er a priori van uitgaand dat verzoeker één maal gelogen, altijd een leugenaar zal blijven, en dit over alles.

Nochtans blijkt uit deze uiteenzetting dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf vaag is en verwarring zaait en hij eigenlijk zeer ver moet uitweiden om ook maar een tegenstelling te ontwaren.

Samenvattend kan dan ook worden besloten dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet naar recht verantwoordde en ze dan ook vernietigd dient te worden.

Minstens dient het dossier voor verder, grondig, onderzoek te worden teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen"

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker te oordelen dat er geen redenen voorhanden zijn om de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en de beslissing te vernietigen alsook het dossier te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor heronderzoek.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, deels volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, alsook nieuwe elementen aanbrengt.

De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 26 oktober 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof gehecht kon worden aan de asielmotieven van verzoeker. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 99 295 van 20 maart 2013, waarin de Raad stelt dat hij tot de conclusie komt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en dat hij zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten en de taliban niet aannemelijk maakt, waardoor de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige

asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn relaas dat hij reeds aanhaalde in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker brengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen aan die de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zouden wijzigen. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Ook in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de elementen die hij reeds aanbracht in zijn eerste asielaanvraag.

Voorts brengt verzoeker elementen aan die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag, namelijk dat hij nog een oudere broer heeft met de naam Q.S. die gedurende enkele jaren in het ANA actief was waardoor hij in geval van terugkeer de taliban nog meer vreest (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15) en het feit dat zijn moeder en broer Q.S. overleden zijn (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 12), zodat hij niet meer over een familiaal netwerk beschikt in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aannemelijk maakt.

2.6.1. De Raad stelt vast dat aan verzoekers verklaringen betreffende het hebben van een oudere broer Q.S. die gedurende enkele jaren in het ANA actief was geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker het bestaan van zijn broer Q.S. niet vermeldde naar aanleiding

van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker verklaarde immers dat hij één jongere broer heeft met de naam M. en één oudere met de naam mullah M. (gehoorverslag CGVS 4 oktober 2012, p. 6, verklaring DVZ 24 mei 2012, vraag 30). Verzoekers verklaring dat hij foutief werd geadviseerd door Afghaanse vrienden die stelden dat de asielinstanties geen geloof zouden hechten aan een asielrelaas waarbij de ene broer in dienst van het ANA is en de andere broer een bij de taliban actieve mullah is, volstaat niet. Immers rust op elke asielzoeker een medewerkingsplicht, volgens dewelke hij correcte en volledige verklaringen moet afleggen. Bovendien hoefde een dergelijke overweging het louter vermelden van de bestaan van een derde broer, zonder zijn vermelding van zijn activiteiten bij het ANA, niet in de weg staan. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag frauduleuze verklaringen aflegde over zijn familiesamenstelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn huidige voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van een broer die activiteiten bij het ANA had.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt betreffende het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de op de door hem voorgelegde foto's afgebeelde man. De overgemaakte foto's, onafhankelijk van eventueel fysieke gelijkenissen tussen de persoon op de afgebeelde foto's en verzoeker, laten niet toe te oordelen of de persoon op de foto's daadwerkelijk verzoekers broer is en hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. Foto's of andere documenten die een band van bloedverwantschap zou kunnen aantonen heeft verzoeker niet (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6). Verzoeker geeft wel aan dat hij de taskara van zijn broer kan opvragen, doch stelt de Raad vast dat op heden dergelijk document niet voorligt. Gelet op de contacten die verzoeker onderhoudt met zijn oom, wat blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2013 waarbij hij stelt dat hij de dag ervoor nog contact had met zijn oom (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20) en gelet op zijn verklaring dat hij de taskara van zijn moeder en broer reeds gevraagd heeft aan zijn oom (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10), is het dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker bijkomende documenten zou kunnen voorleggen van de bloedverwantschap met zijn broer, indien Q.S. werkelijk zijn broer is. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten.

Ook het feit dat verzoeker documenten neerlegt van het leger en een medisch attest waarop de naam van zijn broer voorkomt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen bewijs neerlegt van het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de persoon die vernoemd wordt op de door hem neergelegde documenten. Waar verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS stelt dat zijn naam voorkomt op de door hem neergelegde documenten, blijkt uit de bijgevoegde vertalingen geenszins als zou verzoekers naam voorkomen in de door hem neergelegde documenten van het ANA (administratief dossier, stuk 15), wat verzoeker ook erkent tijdens het gehoor waar hij stelt dat zijn naam niet op die documenten vermeld staat daar hij niet voor het ANA werkte (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6). In zoverre verzoeker aangeeft dat zijn naam wel op de enveloppe geschreven staat (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6), wijst de Raad er op dat dit de standaardprocedure is wanneer er post naar een bestemming wordt gestuurd, doch dat dit geenszins een bewijs van een band tussen hem en de persoon op de door hem neergelegde foto's of de naam op de door hem neergelegde documenten aantoont. Gelet op het ontbreken van overige elementen die op het bestaan van een bloedverwantschap kunnen wijzen, vormen de foto's van een persoon, die eventueel fysieke gelijkenissen met verzoeker vertoont, geen begin van bewijs van een bloedverwantschap.

De Raad stelt vast dat dan ook sterk getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaringen als zou hij een broer Q.S. hebben die enkele jaren activiteiten voor het ANA heeft gehad. Te meer daar verzoeker weinig afweet van deze broer en zijn activiteiten, terwijl hij met deze broer toch enkele keren contact had na zijn terugkeer (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 5). Verzoekers verklaring dat hij het met zijn broer niet heeft gehad over zijn werk omdat zijn broer zijn been verloor in een gevecht en hij alleen maar triester zou worden (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 5) kan niet overtuigen. Immers is het niet aannemelijk dat verzoeker aangaande het werk van zijn broer bij het ANA, waardoor verzoeker meent vervolging te moeten vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, niet meer informatie kan geven. Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent zijn asielrelaas. Verzoeker had immers, gelet op zijn contacten met zijn broer en zijn contacten met zijn oom, de mogelijkheid om meer informatie te bekomen aangaande het werk van zijn broer bij het ANA, wat volgens zijn verklaring aanleiding zou geven tot vervolging door de taliban. Gelet op het feit dat verzoeker aldus aangaf te vrezen voor de taliban bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het werk van zijn broer en hij zelf over bijzonder weinig informatie

beschikte over het werk van zijn broer, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker van voornoemde contacten met zijn broer en oom gebruik maakte om meer informatie te bekomen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de rang van zijn broer in het leger niet kent (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 4), terwijl op een van de medische documenten die hij betreffende zijn beweerde broer Q.S. neerlegt nochtans de rang van sergeant wordt vermeld. Gelet op de verschillende mogelijkheden die verzoeker had om verdere inlichtingen in te winnen over het werk van zijn broer bij het ANA, een gebeurtenis die aan de basis ligt van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, is het niet aannemelijk dat verzoeker een gebrekkige kennis zou hebben over zijn broer en diens tewerkstelling. Verzoeker kan dan ook, gelet op voorgaande, in zijn verzoekschrift niet dienstig zijn onwetendheid over verschillende aspecten met betrekking tot zijn broer en diens werk en thuiskomst, vergoelijken door te wijzen op het feit dat hij reeds op de vlucht was toen de gebeurtenissen zich voordeden. Verzoekers verzuim om zich grondig te informeren met betrekking tot zijn broer en diens activiteiten bij het ANA en om de documenten grondig door te nemen, getuigt van een gebrekkige interesse in zijn beweerde problemen, hetgeen de geloofwaardigheid en de ernst ervan in grote mate aantast.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogens geenszins de bovenstaande appreciatie om te buigen. De Raad wijst er vooreerst op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Betreffende de scan van het medisch attest van verzoekers beweerde broer Q.S. en de scans van de twee documenten aangaande de militaire dienst van verzoekers beweerde broer Q.S., herhaalt de Raad dat het feit dat verzoeker documenten neerlegt van het leger en een medisch attest waarop de naam van zijn broer voorkomt, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen bewijs neerlegt van het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de persoon die vernoemd wordt op de door hem neergelegde documenten. Bovendien wijst de Raad er op dat scans geen waarborg bieden inzake de authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft de vier foto's die verzoeker overmaakt en waarbij hij verklaart dat zijn broer Q.S. hierop staat afgebeeld, herhaalt de Raad dat foto's niet toelaten te oordelen of de persoon op de foto's daadwerkelijk verzoekers broer is en dan ook geen objectieve bewijswaarde hebben.

2.6.2. Zelfs indien geloof kan gehecht worden aan het bestaan van een broer Q.S. die in het ANA gewerkt heeft, *quod non*, waardoor verzoeker volgens zijn verklaringen zou dienen te vrezen voor de taliban omdat hij de broer is van iemand die voor het ANA gewerkt heeft, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen enkel dat hij vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst doordat het feit dat zijn broer bij het leger zat voor problemen zou kunnen zorgen, waarna hij aangeeft, op de vraag waarom dat dan voor problemen zou kunnen zorgen met de taliban, dat hij zeker gedood zal worden door de taliban, dat hij reeds vertelde over zijn problemen die hij met de taliban had en dat het feit dat zijn broer in het leger zat er zeker zal voor zorgen dat hij problemen met de taliban krijgt (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). In zoverre hij verwijst naar de problemen met de taliban waarover hij reeds vertelde, kan hij dergelijke verwijzing niet dienstig aanvoeren daar geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas zoals naar voren gebracht ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag en verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de conclusie van de commissaris-generaal en de Raad naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij problemen zou kunnen hebben met de taliban doordat zijn broer in het leger werkte. Dit kan geenszins beschouwd worden als het *in concreto* aantonen van een vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade. Verzoeker heeft, behalve de reden van vertrek van zijn broer Q.S., zijnde een twist tussen zijn broer Q.S. en zijn broer mullah M., geen problemen aangehaald die zijn broer Q.S. zou hebben gehad met de taliban na zijn thuiskomst een jaar voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl hij verklaarde dat zijn broer teruggekeerd is en bij zijn oom ging wonen alsook een bepaalde periode elders ging wonen, doch in hetzelfde district (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10). Verzoeker slaagt er geenszins in zijn vrees voor vervolging aan te tonen.

2.6.3. Betreffende verzoekers verklaring dat zijn moeder en zijn broer zijn omgekomen bij een overstroming, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs heeft aangebracht (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 9). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij een officieel verslag bijbracht dat verhaalt over de overstromingen in de regio waar zijn broer en moeder woonden en waarbij wordt aangehaald dat er slachtoffers vielen, stelt de Raad vast dat een dergelijk

document niet werd bijgebracht door verzoeker, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, of verzoeker minstens niet duidelijk maakt om welk bijgevoegd document het *in casu* gaat. Bovendien wijst de Raad er op dat een dergelijk document dat melding maakt van de overstroming in de regio waar zijn broer en moeder woonden en waarbij wordt aangehaald dat er slachtoffers vielen, enkel een bewijs zou kunnen vormen van het bestaan van een overstroming in een bepaalde regio waarbij slachtoffers vielen, doch geenszins van het feit dat verzoekers broer en moeder bij deze overstroming zouden zijn omgekomen.

Voorts wenst de Raad er op te wijzen dat het feit dat verzoekers broer en moeder zouden zijn overleden in een overstroming, geen elementen uitmaken die bijdragen aan verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker haalt het vermeende overlijden van zijn moeder en broer aan ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag om aan te tonen dat hij niemand meer heeft in Afghanistan om hem te steunen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 11). De Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet terecht kan bij zijn oom, waar hij reeds drie dagen verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS 4 oktober 2012, p. 9) en waar ook zijn broer en moeder (en zijn kleine broer) verbleven gedurende verschillende periodes het afgelopen jaar, volgens verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6-10). Op de vraag of het mogelijk zou zijn voor verzoeker om terug te keren naar zijn oom, antwoordt verzoeker dat hij zijn oom reeds opbelde toen hij hoorde van de dood van zijn moeder en broer en stelde dat hij wilde terugkeren, doch dat zijn oom antwoordde dat hij niet mocht terugkeren, dat daardoor zijn moeder niet zou terugkeren en dat hij daardoor niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van de oom in gevaar zou brengen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10). Gelet op het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft aannemelijk gemaakt in zijn hoofde, kan hij niet dienstig voorhouden dat zijn oom niet wil dat hij terugkeert daar hij zijn eigen leven en bijgevolg ook dat van zijn oom in gevaar zou brengen. Verzoeker haalde geen andere elementen aan waarom hij niet, bij zijn eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, bij zijn oom kan verblijven. De documenten van het Rode Kruis van april 2013 waaruit zou blijken dat verzoekers familie vertrokken is met onbekende bestemming uit Qalai Nazara, zijn niet meer terzake dienend, daar verzoeker zelf verklaarde op 5 december 2013 dat zijn oom heden in zijn nieuwe, gerenoveerde huis woont in Qalai Nazara (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 8 en 10).

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.8. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat volgens verzoekers verklaringen zijn (overleden) moeder, broer(s) en zijn oom in het district Paghman in de provincie Kabul wonen (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10 en 15, gehoorverslag CGVS 5 december 2013, gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6-10).

De commissaris-generaal motiveert terecht als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële*

herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de district Paghman van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er zich in het eerste kwartaal van 2013 meer aan de AGE's toegeschreven incidenten hebben voorgedaan dan in het eerste kwartaal van 2012, maar dat het aantal aanslagen in deze periode nog ver onder het aantal aanslagen in dezelfde periode van 2011 ligt. Het aantal burgerslachtoffers is significant gedaald, echter is er wel een sterke toename van het aantal doelgerichte moorden (op overheidsmedewerkers) in de provincie. Met betrekking tot het district Paghman wordt in de geraadpleegde bronnen slechts melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten op basis waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verzoeker betwist deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.9. Betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten, met name het handgeschreven document van de voogd, een document inzake relaxatietherapie en een medisch attest van verzoekers huisarts, motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt *"Wat betreft het handgeschreven document dat uw voogd tijdens het gehoor overmaakte waarbij verwezen wordt naar algemene rapporten over Afghanistan dient opgemerkt te worden dat dit geen ander licht werpt of de door u afgelegde verklaringen inzake uw asielrelaas. Inzake het document dat u voorlegt uitgaande van de persoon die u relaxatietherapie geeft en het medisch attest uitgaand van uw huisarts dient te worden vastgesteld dat dit laatste document weliswaar melding maakt dat u niet in staat zou zijn gehoord te worden, maar dat dit document slechts op het einde van het gehoor aan het Commissariaat-generaal werd afgegeven en noch voor noch tijdens het gehoor gemeld werd dat u niet in staat zo zijn gehoord te worden. In elk geval volstaat de inhoud van het attest van uw huisarts geenszins als verklaring voor de vaststelling dat uw beweringen in het kader van uw huidige asielaanvraag niet het minst geloofwaardig zijn. Wat betreft de vraag van uw advocaat meester J. Helsen aan het CGVS om u als een niet interviewbare alleenstaande asielzoeker (NIAK) te beschouwen dient eveneens opgemerkt te worden dat het enkel attest van een huisarts niet volstaat om te stellen dat u niet in staat bent gehoord te worden. Al evenmin bleek uit uw verklaringen en/of uw gedragingen tijdens het gehoor dat u niet in staat was gehoord te worden."* Verzoeker betwist deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER